

ПОЛЕ ПОІТОЛОГІ

шевський – двоюрідний брат Петра Калнишевського (останній гетьман Запорізької Січі, що помер у 1803 році на 111 році життя в заточенні у Соловецькому монастирі). Від мого прапрапрадіда Нечипора до мого прізвища і пішла приставка Ющенко. На генеалогічному дереві, яке я зібрав, не вистачає двох колін – із 1680 до 1737 року, щоб вийти на дату народження Петра Калнишевського".

Над цим недовго кепкували. П. Калнишевський обирався не гетьманом, а кошовим отаманом. Дрібниця. Ми ж бо всі козацького роду. Та не всі колекціонери дармових регалій, черепків, пасіки й оздоровчих ополонки. Нам теж інколи не вистачає колін, зате клепка на місці – в голові.

Десятипартійний "нашоукраїнсько-народносамооборонський" список примітний маріонетками – халіфами на годину, виставленими наперед без документів про гетьманський родовід. Навпаки, в Партії регіонів реальний лідер на звичному першому місці.

У десятипартійців біля керма звична управлінська гідра: за спинами сховався проводир, який засвітив тимчасового продюсера під номером сьомим і зразу вилучив його з колоди. Чому не шостим? Аби не плодити флеш-мультики стилю-2004 і морозити під соціалістів.

Позачергові вибори є спільним дітищем обох команд – президента і прем'єра, відколи 23 березня 2007 р. у Верховній Раді оголошено підривну коаліцію національної єдності. Вдруге за свою п'ятилітню історію "Наша Україна" віддала в оренду Партії регіонів другий номер виборчого списку: у 2002-му – профспілкового боса Олександра Стояна, 2007-му – Анатолія Кінаха з майже усім причіпним вагоном – мізерною за впливом Партією промисловців і підприємців.

Вони – як зведені брати. Їх об'єднує адмінресурс. Очільники регіоналів із виконавчої вертикалі у відпустки не йдуть, бо вимушені допрацювати своє життя, бо завтра буде запізно. Світа президента начебто розрізняє державотворчий робочий час і приватне агітаційно-пропагандистське дозвілля. Аби досягти планових 20 %, їй наказали лягти кістьми, щоб нікому не віддати владу.

Щось подібне траплялося з тими ж прізвищами. Як іронізував популярний тижневик, у квітні 2000-го в Закарпатській області проголосувало 97 % за редакційно-конституційні правки Леоніда Кучми. Планового показника в 120 % досягти не вдалося, позаяк 30 % працездатних перебували у закордонних відраджень – на заробітках.

В. Ющенко знову йде в президенти, наступаючи на старі граблі. Пригадується літо 1997-го. До перевиборів у Л. Кучми лишилося два з половиною роки. За плечима відроджений вжинок – Конституція та грошова реформа. За-

мінили прем'єра: Валерій Пустовойтенко забрав кабінет Павла Лазаренка. Підлатали взаємини з Росією і НАТО. Запустили проект номенклатурної президентської партії – Народно-демократичної, де засідали посадовці з прізвищами Ющенко, Плющ, Безсмертний...

Невеличка відмінність. Л. Кучма вдруге йшов у президенти на підйомі. В. Ющенко – з мультяного рейтингового дна. Обидва ревниво пильнували за прем'єрами, наче за власними шкарпетками. Перший досі служить еталоном, другому до снаги спритне епігонство. Ось заманулося вступити в ту саму воду, щоправда, не з велелюдного Співочого поля, а з комфортабельних апартаментів, спустившись у "мій народ". Як із тривалої космічної подорожі.

Із чим він йде у президенти? Із гламурною аурую білоручки панського роду в стилі кантрі, включаючи стрибки через очисний купальський вогонь. Із лоскотливими емоціями про великодушні вчинки на Говерлі чи в гірському потічку. З егоцентричним та егоїстичним мерехтінням займенників "я, мій, моя"...

Ватрою горить пріснопам'ятне дербі, змагання за лаври, хто краще лизне. Я – людина президента! Я – надлюдина суперПрезидента! (Бо грошків одлічив аж занадто). Хоч греблю гати з матросових, які б кинулись на потішну амбразуру без кулеметів і обслуги. Або ж у зал ресторону "Ля Рюсс" з негетьманською назвою "Царські палати", де Віктор Ющенко замовляє гречану кашу зі шкварками – улюблену страву дитинства.

Не до столу сказано, але мусимо порівняти виборчі програми. Наприклад, минулого разу "Наша Україна", налягаючи на давні обіцянки В. Ющенка "Десять кроків назустріч людям", вписала фразу: "У 2006 році ми завершимо вступ України до СОТ". Через півтора року "Наша Україна – Народна самооборона" зафарбувала початок і вийшло: "Завершимо вступ України до СОТ". Натомість датували: "До 2010

року кожна сільська школа буде підключена до мережі Інтернет". (Небавом президент ще додав усно про теплі туалети). Перед наступними виборами, повірте, знайдеться коректор чи флакончик білого лаку і речення загубить "до 2010 року", але не втрапить логічної завершеності.

ЛІЖКО І РОЗКЛАДАЧКИ

Обом Вікторам (Ющенко і Януковичу) позаріз треба в Європу. По роботі чи у відпустку. Одному з коліном в Іспанію, іншому зі залишками діоксиду в Швейцарію.

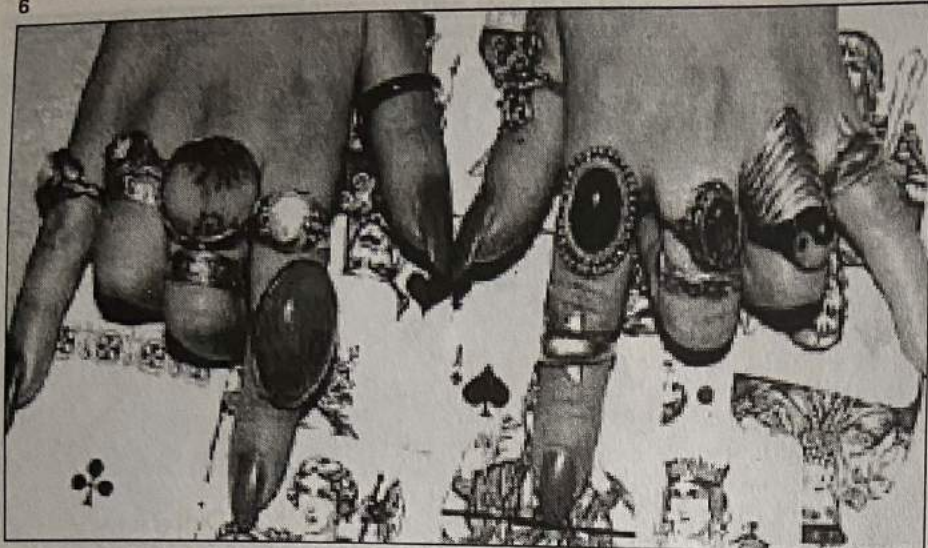
Це півбіді. Їхній "брат менший" – голова міліцейського колгоспу і фронтмен соціалістів місяцями з Німеччини не вилазив.

Вони зіцпились. Президент прозрів. Запатентував оновлений коктейль під електоральним псевдо "Президентський". Прем'єр залікував функціональне коліно, через котре когось хотів переламати.

Не кажіть, є користь від спання з однією жінкою (чоловіком) упродовж сорока років на одному ліжку. Більше і не треба. Ще є резервні розкладки. Лиш екстравагантний Людовік XIV міг хоснувати 413 ліжок. І всю Францію.

Будучи іменником жіночого роду, незалежна Україна приречена на екзальтовані моновистави феміністок. Теледіви про скасованим мандатом звітують про важку працю в курилках і кулуарах.

Колись Юлія Тимошенко з Дніпропетровська транзитом через сусідній Кіровоград, написала пісню лебедину для Наталки Вітренко з Конотопа, що на Сумщині. Днесь не поталанило Верці Сердючці з Полтави, зокрема й на тлі політродзинки від логопедів "Лаша (Раша) тумбай (гудбай)". А от Раїсі Богатирьовій вдалося трішки ущільнитися, зібрати у хвостик підсвітлене волоссячко, щоб у будь-який момент за дорученням партії зімітувати косу на кшталт ворожого "кубанського короваю".

Останніх півроку верхівка держави уподібнилася збіговиську вуличних трюкачів. Личини змінюються залежно від прогнозу погоди. Їм би прислухатися до анекдоту про будинок терпимості: не ліжка треба міняти... Заміни потребує дешифрація – вигнати дурників. Несила.

Є шанс вийти зі шкали, де одиницею виміру досі залишається другий президент України. Перший добув один термін за скороченим регламентом. Другий – два повних. Третій – перший добуде, а далі – знак питання чи, правильніше, хрестик. Якщо Партія регіонів знову не підставить плече. Не дарма кажуть, що В. Пінчук і Р. Ахметов дали "Нашій Україні" на вибори-2006 більше, ніж помаранчеві олігархи разом узяті. Зараз її не турбує подвійне громадянство головного спонсора.

Якось менше нарікаємо на В. Ющенка вдома, проте у світі він виглядає блідо й маловиразно, аутсайдером після В. Януковича та його альтернативи Ю. Тимошенко. Самого ж президента стосується сказана ним про регіоналів репліка: "У житті – як у пісні: є голос – співаєш, нема голосу – підсліваєш". Воістину це пожиттєво. У чужому оці пилинку видно, а своє затуляло катарактою.

Президент В. Ющенко намірився після 30 вересня скасувати недоторканість і обмежити пільги народних депутатів. На законопроєкт півмільярда гривень (у рік) він підказав збудувати 250 шкіл або 5 шахт. Аж дух спинає.

Якщо 2002 р. кожен із 450 депутатів коштував державі річно 400 тис. грн., то 2007-го – вже 1,5 млн. Тут закладені витрати на апарат парламенту (1,5 тис. осіб – 719 млн. грн.), пільги, місячний зарібок депутата з усіма надбавками – 13-14 тис. грн.

Утримання ж 826 працівників президентського Державного управління справами в 2007 р. обійдеться дорожче – 777 млн. грн. Після Помаранчевої революції "обслуговування діяльності президента" зросло ледве не втричі – з 30 до 83 млн. грн. У В. Ющенка аж 14 резиденцій! Одна на два регіони. Наче й досить. Тому руки дійшли тепер до шкіл і шахт.

Серед обопільних порушень – поява у штатному розписі посад, не передбачених ні виробничими нормами, ні законами. Так, у глави секретаріату президента – 8 заступників, у міністра внутрішніх справ – 12. А рекорд (18) належить Київському міському голові Леоніду Черновецькому, котрий недавно переадресував свої "нашоукраїнські" симпатії Партії регіонів.

Ще їх поєднує хобі купувати за державні (власні) кошти броньовані "Мерседеси" (мінімум по 3,3 млн. грн. кожний), будувати шикарні особняки на ділянці від 3 до 140 гектарів і т. д.

Без сумніву, також зцементовує делікатна річ: обструкція презервативу. Усі громадяни дітородного віку відразу згадали популярну рекламу з личинами марсіан: "Ні, синку, це фантастика!" Судіть самі. Народження першої дитини тепер оцінено в 10400 гривень (БЮТ), 11700 (ПР), 12000 (НУНС), другої – в 15000 (БЮТ, НУНС) і 25000 (ПР), третьої та кожної наступної – в 25000 (БЮТ, НУНС) і 50000 (ПР). Як бачимо, у них з потенцією гаразд. І зі слухом.

Цьогоріч російський президент В. Путін за другу дитину пообіцяв еквівалент 7,5 тис. євро, щоправда, не готівкою. Ініціативний губернатор Ульяновської області Сергій Морозов, кинувши масам лозунг "Народи патріота", ще 12 вересня минулого року дав відгул усім жителям Ульяновська, а підлеглим окремо побажав особисто потурбуватися про демографію. Через 9 місяців, 12 червня ц. р., якраз у День Росії, ульяновські пологові будинки повідомили про 78 новонароджених, у наступні дні – ще про 127.

Ось чому в Росії думають внести 12 вересня у календар національних свят як "День зачаття". В Україні такий статус цілком до снаги 30 вересня.

Непогано. Та є нюанс. Частка позашлюбних дітей в Україні за останні півтора десятиліття зросла чи не вдвічі: у 1991-му – 12 %, 2006-му – 21 %. У боротьбі з депопуляцією держава прагне взяти жінку в бізнес-партнери з дітовиробництва. Цинічний прагматизм? Реінкарнація матриархату?

Перед виборами-2006 холеричні вожді "Нашої України" прогнозували політичний союз ТЛЯ (Тимошенко – Литвин – Янукович) як відверту змову на рівні національної загрози. У результаті подвійним змовником-перемовником став президент зі світою. Втім, останній рік не пройшов мимо нього порожняком. 7 серпня 2007 р. Віктор Ющенко вже зорієнтував "Нашу Україну – Народну самооборону" в одновекторному напрямку: "Поруч з нами пліч-о-пліч йде Блок Юлії Тимошенко".

А той поставив перед собою максимальні завдання: зібрати 39 % голосів, еквівалентних 226 мандатам, і втілити за п'ятирічку програму "Український прорив" – 350 сторінок, не рахуючи додатків. Конституційний референдум, вибори суддів, довічне ув'язнення для корупціонерів... Про все там без сентиментів.

Між іншим, нинішня Конституція найменше стосується народу. Із 16 розділів – лише один. Це 42 статті (з 162) про права, свободи і обов'язки людини і громадянина. Інші – про державу та її компоненти. Така собі інструкція для певних груп державних службовців. Чи стане вона, "народом писана" (ученими), панацеєю? Ні. Лиш підніме рівень освіченості. І це плюс.

Юлія Тимошенко подбала про імідж удома і в світі. Її портрети розміщують не тільки впливові медіа, але й масово штампують на чашках, зошитах, щоденниках, ручках, футболках і т. п. Образ "газової принцеси" канув у Лету. Час уніс корективи. Обличчя революції. Рятівниця країни. "Леся Українка сучасності". Як хочете, називайте мадонну з вишукано заплетеним вінком білявого волосся у бездоганному національному вбранні. Красива обгортка. Карамелька.

Уже відправлена у відставку з поста прем'єр-міністра Ю. Тимошенко видала єдину доньку Євгенію заміж за розлученого англійця (осінь 2005). І заздалегідь грайливо підготувала співвітчизників, мовляв, якщо наші красуні "заберуть кращих хлопців з Європи, то Європа буде в Україні". Хотілося б навпаки, аби Україна прописалася в Європі (ЕС і НАТО). Якось надійніше.

Гріх завершувати згадкою про чужі жони. Тому найпалкіші слова шлю тим, про яких усі забули в тумані з пільг і недоторканності. Допекли багатостратники. Це коли один черговий перед телекамерами і слідчими прокуратури голосує в сесійній залі чужими картками за десяток народних депутатів.

Давайте за гроші бюджетні поставимо їм ще при житті пам'ятник. Чи вони безсмертні? Ніхто, ніде, ніяк...